

Εν αρχή είν' το Καταστατικό

Η ίδρυση του Πολιτιστικού Συλλόγου Λαγκάδας «Κυδιάντα» δεν είναι νέο, είναι παλιό. Επειδή όμως οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους, καλό είναι, από καιρό σε καιρό, να υπενθυμίζονται οι σκοποί και οι στόχοι του, οι τρόποι υλοποίησής τους, καθώς και τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μελών του.

Στην πρώτη γραμμή λοιπόν του καταστατικού τίθενται δυο βασικοί στόχοι: η προστασία του λαογραφικού υλικού Λαγκάδας και περικύριων και η διατήρηση της πολιτιστικής φυσιογνωμίας αυτών. Δεν είναι και λίγο, καθότι, αν θέλουμε να είμαστε βέροι Λαγκαδούσοι, θα πρέπει να διατηρούμε τα κεκτημένα εντός και να τα προβάλλουμε δεόντως, εντός και εκτός.

Δεν ξέρουμε τι βαθμό μας βάζετε σε αυτούς τους στόχους, αλλήλ στον επόμενο παίρνουμε άριστα. Ο σύλλογός μας λοιπόν μπορεί να προχωρά στην έκδοση έντυπου υλικού, μιας και, όπως είναι γνωστό, τα γραπτά μένουν. Έτσι κι εμείς εκδώσαμε την εφημερίδα «Ανέμη», έχοντας συστήσει μια δυ-

ναμική συντακτική ομάδα από μέλη που την έχουν δει ολίγον συγγραφείς και έπεται και συνέχεια καθώς μερικοί εξ ημών κατακαθισμό δεν έχουμε.

Στο πλαίσιο της στοχοθεσίας εντάσσεται και η διοργάνωση δράσεων που προάγουν τον πολιτισμό σε όλες του τις εκφάνσεις, τέχνες, γράμματα, αθλητισμό, καλλιέργεια οικολογικής συνείδησης, προβολή αξιών, όπως η ειρήνη, η κοινωνική δικαιοσύνη, η ισότητα. Και στον τομέα αυτό, δεν τα πάμε και άσχημα αφού και χορούς ρίχνουμε και τραγούδια λέμε, θεατρικές παραστάσεις ανεβάζουμε, καλλιτεχνήματα δημιουργούμε, μια γυμναστική εβδομαδιαίως την κάνουμε, πάμε και κανέναν περίπατο, προσέχουμε παραλίες, θάλασσες, δάση, λόγγους και βουνά σαν τα μάτια μας, βοηθάμε αναξιοπαθούντες, δίνουμε το αίμα μας κάθε λίγο και λιγάκι και, αν μη τι άλλο, δε μας λες πολεμοχαρείς ή ρατσιστές.

Και παρά τη σημαντικότητα όλων των παραπάνω, για μας εκείνο που έχει εξέχουσα σημασία είναι η επίλυση των προβλημάτων, των εν δήμω και όχι των εν οίκω, μέσω της

συνεργασίας των μελών, κάτι που επιτάσσει την ισχύ εν τη ενώσει για το κοινό καλό. Τουτέστιν στο σύλλογό μας επιβάλλεται να μένουν απ' έξω προτιμήσεις ή διαφωνίες σε προσωπικό/ατομικό επίπεδο.

Για να τα επιτύχει όλη αυτή ο Π.Σ.Λ. όμως, πρέπει να έχει ένα άληφα κομπόδεμα που θα του επιτρέψει να πληρώνει ανθρώπους επαγγελματίες, καταρτισμένους και σχετικούς, που θα στηρίξουν το έργο του. Όχι πολλούς, γιατί, δόξα τω Θεώ, υπάρχουν και οι εθελοντές. Εν πάση περιπτώσει, το κομπόδεμα αυτό δημιουργείται ταληράκι ταληράκι από τις εγγραφές και τις συνδρομές των μελών του, από δωρεές και από έσοδα από τις εκδηλώσεις που διοργανώνει, μιας και ως τώρα δεν έχει λάβει καμιά γερή κληρονομιά σε ρευστό και οι επιδοτήσεις από το κράτος έχουν κόψει ρόδα μυρωμένα προ πολλού.

Επιπλέον είμαστε στην ευχάριστη θέση να σας ενημερώσουμε ότι για μας το τζάμπα ποτέ δεν πεθαίνει. Γι' αυτό και δε θέλουμε κανένα μέλος μας να πληρώνει ούτε μια δεκάρα στα προγράμματα που συμμετέχει, κάτι που το τηρούμε ευλαβικά μέχρι τώρα. Άλλωστε η πολιτιστική καλλιέργεια και η ψυχαγωγία των κατοίκων του χωριού είναι επένδυση, δεν είναι παίξε-γέλασε. Και παρότι οι εποχές είναι δύσκολες και φράγκα δεν υπάρχουν, εμείς είμαστε σε θέση να σας διαβεβαιώσουμε ότι λεφτά έχουμε κι αν έχετε οποιαδήποτε αμφιβολία για τη δεινότητά μας στη διαχείριση των οικονομικών του συλλόγου, μπορείτε ανά πάσα στιγμή να περάσετε από τα γραφεία και να ελέγξετε τα κιτάπια μας. Υπάρχουν αποδείξεις και για το πάρε και για το δώσε.

Κάτι άλλο που θα πρέπει να ξέρετε είναι ότι σε πρακτικό επίπεδο κάθε μέλος έχει πρόσβαση στην περιουσία του συλλόγου, πάλι για το καλό του χωριού. Δεοντολογικά βέβαια τα μέλη που δε συμμερίζονται τις αρχές και τους στόχους του συλλόγου, καλό είναι να μην απλώνουν χέρι σε αυτήν, γιατί θα έχουμε γκρίνιες και όχι άδικα.

Συνέχεια στη σελ. 2

Για την Πρωτομαχιά...

«Δεν ανοίγουμε σήμερα
δε δουλεύουμε
γιουρτί έχουμε
ξόδι έχουμε
κόκκινα πουκάμισα
κόκκινα χαρίφαιλα.
Μην τους φοβάσαι
στο φόβο σου ποντάρουν
το κόκκινο είναι άσπρο
η πόρτα μαύρη
μαζί με τη γροθιά σου
σφίγγεται ο ήλιος.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, Σ.Ε.

Το καϊκι «Κωσταντής»

γράφει η Βίκυ Γεωργούλη

Εκαι; Πεθαίνω. Σάμπως, τι θαρρείτε, πως θα φοβόμουν το θάνατο; Από τα πέντε μου τον γνώρισα, σαν μου ξέφυγε η αδερφή μου από τα χέρια, βούτηξε στο λιμάνι, πνίγηκε, δυο χρονώ παιδί.

Τον φορτώθηκα το θάνατο από νωρίς, σε μια ζωή που την καλοπέρασα μα δεν μου χαρίστηκε. Σήμερα, Μεγάλη Παρασκευή, νοιώθω πως τελειώνω, πως τη μέρα δεν θα τη βγάλω. Τους έχω όλους από πάνω μου, η κόρη μου με φιλά στο μέτωπο, μου καϊδεύει τα μαλλιά, η εγγόνα μου μού κρατά το χέρι, μου μιλά, μα δύναμη να απαντήσω δεν έχω. Αγωνιούν, μ' αγαπούν, θέλουν να φύγω ήσυχα.

Μου τον χρωστά η ζωή τον ήρεμο το θάνατο. Τα μυαλά μου τα 'χω χάσει από πέντε χρονώ σαν είδα το «εσύ φταίς» στα μάτια της μάνας μου, μια ματιά που έσβησε σαν ξεψύχησε στα χέρια μου. Την ένοιωσα τη μάνα, την κατάλαβα σαν έχασα κι εγώ το γιό μου, κοιτάγα τον κόσμο στα μάτια και στον καθένα χωριστά αυτό έδειχνα «εσύ ζεις, μην λες τίποτα, ο γιός μου πέθανε».

Δεν τον φοβήθηκα τον θάνατο, μου πήρε

πολλούς, κάθηκα, αναστήθηκα ξανά και ξανά. Την αγάπησα τη ζωή, την έζησα πάντα με δυο πόρτες ανοιχτές που βγαίνουν σε κήπους, με τα κλειδιά απ' έξω, να μπορούν όλοι να λένε, κυρά Μαρία είσαι μέσα; Να μπορούμε;

Με λέγαν σκληρή και πικρή, μα θαρρώ πως οι άνθρωποι τέτοια χρειάζονται ν' ακούν, σκληρές, πικρές αλήθειες, τραβάτε με κι ως κλαίω, μούτρωναν, θύμωναν, μα κοντά μου ξαναγύριζαν.

Έχετε το νου σας, τους άκουγα να λένε, έρχεται η Μαρία, μην σας δει το μάτι της, αλίμονο σας. Μα εγώ, δεν ζήλεψα ποτέ κανέναν. Πλούτη είχα και την αγάπη την έζησα, τι δουλειά είχα από το γάδαρο που του φορούσαν ωραίο σιλιβάρι σαν αρχίνησε να χτυπιέται; Γιατί να ζηλέψω τον μπαξέ του Γιακουμή που μαράθηκε αφού στο σπίτι μας μοσχομύριζαν τα τριαντάφυλλα και τα γιασεμιά; Γιατί να φέρω κάτω το άρμπουρο του «Μαριγώ» αφού ο κύρης μου κι ο άντρας μου είχανε τα πιο πολλά καϊκια;

Μεγάλη Παρασκευή βράδυ κι ένοιωσα τον δισέγγονο μου να με κοιτά από την πόρ-

τα, μαμά Μαρία, ψιθύρισε σιγά, μα δύναμη ν' αποκριθώ δεν έχω. Σου 'ταξα, γιουκάκι μου, πως εγώ θα σου πάρω το πρώτο σου αμάξι, μα τα λογάριασα λάθος, εθάρρουν πως θα τα καταφέρω να φτάσω τα εκατό.

Οι δυνάμεις μου μ' εγκαταλείπουν κι όλο στο μυαλό μου έρχεται η Θάλασσα. Ν' ακουμπούσα σ' ένα βραχάκι ήθελα, να τσαλαβουτώ τα πόδια μου κι ως μην έμαθα να κολυμπώ.

Ξημερώματα Σαββάτου και ταξιδεύω με το καϊκι μας το «Κωσταντής» σε μια θάλασσα γαλήνια. Τα χέρια μου βαστούν το τιμόνι, το φόρεμα μου τ' ανασπκώνει το ελαφρύ το βοριαδάκι, την άκρη του την τραβά ο Κωσταντής μου, τους ώμους μου αγκαλιάζουν τα χέρια του άντρα μου, νοιώθω την ανάσα του στο λαιμό μου, ακούω το γέλιο του, η μάνα μου ανεβαίνει στο άρμπουρο, ελευθερώνει τα σχοινιά, το καϊκι πήρε δρόμο. Τ' αστέρια στον ουρανό με οδηγούν, μου δείχνουν την πορεία. Γελώ, κανένας άνθρωπος δεν έχει ταξιδέψει σαν κι εμένα, Μεγάλο Σάββατο με την ανατολή του ήλιου.

Συνέχεια από τη σελ. 1

Επιπροσθέτως, τα μέλη που είναι ταμειακώς εντάξει έχουν δικαίωμα να εκλέγουν, να εκλέγονται και να παρίστανται στις συνελεύσεις. Αν θέλουν να χωθούν και πιο βαθιά, μπορούν να συμμετέχουν ενεργά στις πολιτιστικές δραστηριότητες με απόλυτη συναί-

σθηση της ευθύνης τους, χωρίς τρικλοποδιές και πισώπλητα μαχαιρώματα. Αν συμβεί κάτι τέτοιο μπορούν άνετα να φάνε ντιλίτ, κοινώς να διαγραφούν. Γι' αυτό παρακαλούμε όσους δεν συμφωνούν με τους σκοπούς του συλλόγου και διακατέχονται από πνεύμα ανταγωνιστικό, να περάσουν από το χώρο μας και να κάνουν μια απλή αιτησούλα αποχώρησης. Αυτό το ήνευθε και είναι σπουδαία αρετή. Μην μας φέρουν στη δύσκολη θέση να κάνουμε γενική συνέλευση γι' αυτό, κρίμα είναι.

Αυτά είναι τα βασικά, μύγα δεν μας τσίμπησε και σας τα λέμε, απλά πιστεύουμε ότι καθείς, αν θέλει να προσφέρει ψυχή τε και σώματι κάπου, θα πρέπει να έχει μια γενική εικόνα για το πηλαίο δρόμης. Μην βρεθεί προ απροόπτου δηλαδή και έχουμε είπες-είπα.

Και κάτι τελευταίο. Ο σύλλογος είναι ανοιχτός σε προτάσεις, ιδέες, απόψεις, προτιμήσεις. Γιατί η διαφορετικότητα είναι αυτή που εν τέλει στηρίζει τον πολιτισμό και την πρόοδο και η εγκατάλειψη του καναπέ είναι αυτή που θα πάει το χωριό μας μπροστά. Όπου γουστάρει κάποιος μπορεί να συμμετέχει, με τις όποιες δυνάμεις διαθέτει, βαθμό δε βάζουμε σε κανέναν. Μιλάμε για ουσία και όχι για προσωπική προβολή, τροφή για ματαιοδοξία ή οικονομικό όφελος. Αν οποιοσδήποτε επιζητεί κάποιο απ' αυτά, συγγνώμη αηλιά να πα αηλού. Εμείς πάντως το παλεύουμε, με πολύ κέφι και μεράκι κι αν έχουμε κάνει και κανένα λάθος, που σίγουρα έχουμε, ζητάμε ταπεινά να μας συγχωρήσετε. Άνθρωποι είμαστε.

Το Δ.Σ.
του Π.Σ.Λ. «Κυδιάντα»

«ANEMH»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΛΑΓΚΑΔΑΣ
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν πάντα τις απόψεις της Σ.Ε. και δεν δεσμεύουν τον Σύλλογο.

• Αποστολή ύλης στο: panagrel@yahoo.gr

• Εκτύπωση: ΕΝΤΥΠΟ

Τα Ίχνη Των Προγόνων μας

Όταν βγαίνω στη βεράντα του σπιτιού μου, το βλέμμα μου ασυναίσθητα πλανιέται στην απέναντι βουνοπλαγιά και φτάνει μέχρι τα όρια της Συκιάδας. Για όσους δεν έχουν παρατηρήσει, όλη η πλαγιά είναι χτισμένη σκάλες-σκάλες, φτιαγμένες από τους προγόνους μας με ξερολιθιές, ώστε να συγκρατούν το λίγο χώμα που υπήρχε. Εκεί έσπερναν σιτάρι για το ψωμάκι της φαμέλιας. Βλέπετε, κύριο χαρακτηριστικό της Βόρειας Χίου είναι το πετρώδες έδαφος, αυτό όμως δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα για τους κατοίκους της να ασχοληθούν με τις καλλιέργειες. Αντιθέτως ανέδειξε άλλη μια τεχνική, πώς να φτιάχνουν πετροντούβαρα με τέτοια μαεστρία που δεν την έχουν οι σημερινοί τεχνίτες. Άραγε, εκείνα τα τεράστια τοιχογύρια πόσος χρόνος χρειαζόταν να τελειώσουν; Και βέβαια, σαν συμπλήρωμα στην πλαγιά έχουμε και τα αλώνια.

Υπάρχουν όμως και άλλα μέρη που μαρτυρούν τα ίχνη

των προγόνων μας. Τα Λυγαρίδια, η Παλιαμέλισσα, τα Κοίλα, το Βολοκρίδι και βεβαίως η Κυδιάντα, όπου ομολογώ, αν δεν είχα πάει να βοηθήσω να καθαριστεί το μονοπάτι μέχρι τις Βίγλες, δεν θα ήξερα με τι τελειότητα έκτιζαν τα μονοπάτια για να έχουν πρόσβαση στα κτήματά τους, με κλίσεις για τα νερά, με συγκεκριμένο πλάτος, με πλατύσκαλα και ένα σωρό λεπτομέρειες.

Εκτός απ' τα βουνά όμως και η ακτή έχει να μας πει πολλά. Υπάρχουν δεκάδες ασβεστοκάμينا πετρόχιστα σε μέρη που υπήρχε δυνατότητα να ξεφορτώσει ένα καϊκι. Άλλωστε έχουμε και περιοχή Καμινάκια. Ο κάμπος του χωριού επίσης μας διδάσκει πώς νοούταν κάποτε η καλή γειτονία προς το αμοιβαίο όφελος. Οι γείτονες των όμορων χωραφιών άφηναν ένα μικρό κομμάτι γης και έκτιζαν χαντάκια για να περνάει το βρόχινο νερό. Με αυτόν τον τρόπο απέφευγαν τον κίνδυνο της πλημμύρας αλλά και τα χωράφια στράγ-

γιζαν πιο γρήγορα. Μοναδικά όμως είναι και τα πηγάδια και τα μαγκανοπήγαδα που υπάρχουν.

Αν αναλογιστούμε τις δυσκολίες που πέρασαν οι πρόγονοί μας, πολέμους, πείνα, φτώχεια, ήταν τουλάχιστον αξιέπαινοι, γιατί πάλευαν να επιβιώσουν, κατάφεραν και έχτισαν όχι μόνο τις πέτρες αλλά και μια κοινωνία, που κύριο χαρακτηριστικό είχε την αλληλεγγύη και την τιμότητα, αυτές τις κοινωνικές αξίες που προσπάθησαν να τις κληροδοτήσουν στα παιδιά τους. Οφείλουμε λοιπόν να τους σεβόμαστε και να τους τιμάμε.

Σκέφτομαι το αύριο και με πιάνει θλίψη. Αναλογίζομαι τι θα λένε για εμάς τα δισέγγονά μας. Το σίγουρο είναι ότι θα έχουν πολλές απορίες. Θα αναρωτιούνται με ποια λογική οι παππούδες τους μπάζωσαν τα περίτεχνα χαντάκια με αποτέλεσμα, όταν κατεβαίνουν οι ποταμοί, ο κάμπος του χωριού να γίνεται λίμνη. Θα αναρωτιούνται πως είναι δυνατόν να υπήρχε τόσο ανε-

ξέλεγκτη βοσκή, που όλες οι σκάλες με τα ωραία πετροντούβαρα να έχουν γκρεμιστεί απ' τα κοπάδια, σε μέρη που μόνο βοσκοτόπια δεν τα λες. Θα απορούν με τα αδιάβαστα κτήματα, αφού τα μονοπάτια έχουν καταπατηθεί, θα αναρωπιούνται γιατί δεν φώναξε κανείς για την υπεράντληση των υπόγειων πηγών και τα πηγάδια είναι άχρηστα, αφού έχουν θαλασσινό νερό. Άσε που νομίζω ότι θα μας μουντζώνουν για το κοινωνικό μπάχαλο που τους παραδώσαμε, έχοντας αναγάγει τον φαρισαϊσμό και την εγωπάθεια ύψιστα στοιχεία του κοινωνικού μας ιστού.

Δεν ξέρω αν ακούγομαι απαισιόδοξος. Θα ήθελα πολύ να διαβάσω μια πιο αισιόδοξη άποψη και να δω τι θετικά αποτυπώματα στη γη ή στην κοινωνία έχουμε αφήσει, για να μας μνημονεύουν κι εμάς με θαυμασμό οι επόμενες γενιές.

Ε. Σ. ΑΡΓΥΡΟΥΔΗΣ

Τα Λαγκαδουδάκια

Παιχνίδια με πηλό

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια κούκλα από πηλό, είπε η Βίκυ Λάζου, φίλη κεραμίστρια από την Αθήνα, και μικροί μεγάλοι βουτηχτήκαμε στη λάσπη, γιατί πιο γήινο υλικό από τον πηλό δεν υπάρχει. Παίξαμε, γελάσαμε, το ευχαριστηθήκαμε πολύ. Με πρωταγωνίστρια την κωδωνόσχημη πλαγγόνα ταξιδέψαμε στο παρελθόν γνωρίζοντας τα παιχνίδια που έπαιζαν τα παιδιά στην Αρχαία Ελλάδα.

Εμπνεόμενος ο Χαράλαμπος Βασιλάκης

έγραψε το δικό του παραμύθι για τη δική του κούκλα: «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια κούκλα που την έλεγαν Νικολέτα. Ζούσε στη Λαγκάδα και πήγαινε βόλτες στο γήπεδο του μπάσκετ. Επίσης πήγαινε στη θάλασσα και πέταγε πέτρες. Ήταν πολύ χαρούμενη. Δεν ήθελε να φύγει ποτέ από τη Λαγκάδα, γιατί της άρεσε τόσο πολύ. Αλλά πιο πολύ της άρεσε να ψαρεύει στη θάλασσα με το καλάμι της. Κάθε μέρα πήγαινε και έτρωγε σε μια ταβέρνα. ΤΕΛΟΣ.»

Βίκυ Γεωργούλη

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΘΕΜΑ ΠΡΩΤΟ

Το είδαμε και τούτο να συμβαίνει. Τώρα που ξεκινά η τουριστική περίοδος, που ελπίζουμε να έρθουν επισκέπτες στο χωριό μας, τραυματίσαμε το ομορφότερο κομμάτι του, το Γλυφό.

Είναι γνωστό σε όλους μας ότι αν κάτι δεν ανανεώνεται, τελικά πεθαίνει. Έπρεπε λοιπόν τα δέντρα να κοπούν. Αλλά, να κοπούν σωστά. Πρώτον, κορυφολόγημα, εφ' όσον είναι εκτεθειμένα στους ανέμους. Δεύτερον, κάτω από επίβλεψη ειδικών και τρίτον, στην αρχή της Άνοιξης, πριν την αφύπνιση της βλαστήσεως. Άκουσα ότι ο Πρόεδρος είχε κάνει την αίτηση προ πολλών μηνών. Όμως αφού δεν ήρθαν στον κατάλληλο χρόνο, δεν έπρεπε να τους επιτρέψουν να το κάνουν τώρα.

Μα δεν βρέθηκε ένας να αντιδράσει προτού γίνει το «έγκλημα»; Δεν ειδοποιήθηκε ο πρόεδρος; Ρωτώ, η αφελής.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η επικίνδυνη στάση των λεωφορείων ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΓΛΥΦΟ. Κανείς δεν είδε ότι είναι ΕΝΤΕΛΩΣ ΛΑΘΟΣ η επιλογή του σημείου; Δεν γνωρίζει κανείς ότι οι στάσεις των λεωφορείων τοποθετούνται από την πλευρά που ανοίγουν οι πόρτες των οχημάτων; Οι επιβάτες κυ-

ρίως είναι ΠΡΟΣ την Χώρα. Άρα εκεί πρέπει να τοποθετηθεί και να φύγει το συντομότερο από το σημείο που ευρίσκεται σήμερα. Διότι ούτε το λεωφορείο θα βλέπει ο επιβάτης που κάθεται στη στάση ούτε και ο οδηγός θα τον προσέξει. Επίσης αν προσπαθήσει ο επιβάτης να διασχίσει τον δρόμο προκειμένου να επιβιβαστεί, υπάρχει φόβος να παρασυρθεί από διερχόμενο όχημα. Πριν θρηνήσουμε λοιπόν θύματα, ας γίνει μεταφορά της στάσης στην απέναντι πλευρά.

ΠΡΟΤΑΣΗ:

Να μετακινηθούν οι κάδοι λίγο δυτικότερα, ή να τοποθετηθούν μερικοί στο δρόμο του Σκαρδανά, ώστε να τοποθετηθεί η στάση εκεί που πρέπει.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟ

ΔΕΝ απασχολεί τις αρχές, ο καθαρισμός των χειμάρρων. Ο Κρικελής, στο Σκαρδανά, πόσα χρόνια έχει να καθαριστεί; Εκτός από τα σκουπίδια που κατεβάζει όταν τρέχει, ο κάθε περαστικός, το σκουπίδι του (μπουκάλι, πακέτο τσιγάρων, κιβώτια, τελάρα, παλιοπάπουσα) εκεί θα το ρίξει κι ας είναι δύο βήματα ο κάδος.

Πέρασε η περίοδος των ελιών και

όποιος κλάδεψε τα δέντρα πέταξε τα κλαδιά στον ποταμό. Αλλά και συνεχώς όποιος κλαδεύει δέντρα της αυλής του στον ποταμό τα ρίχνει, αντί να τα συγκεντρώσει και να ειδοποιήσει το Δήμο Χίου. Και πιστέψτε με ο Δήμος δεν αδιαφορεί, έχω ιδίαν πείρα. Αν τον ειδοποιήσεις, στέλνει όχημα κατάλληλο.

ΘΕΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ

Θέλω να θίξω αυτό που θα συμβαίνει από τώρα και στο εξής με τους μπαξέδες. Κάθε χρόνο έρχονται οι χωριανοί και κόβουν καλάμια από το περιβόλι που είναι κάτω από το σπίτι μου. Καλά κάνουν και κόβουν. Να τα παίρνουν όμως στο σπίτι τους, στις αυλές τους και να τα καθαρίζουν. Όχι να τα καθαρίζουν μέσα στο περιβόλι ή στον ποταμό. Ντρέπομαι να κάνω κάθε τόσο παρατηρήσεις, γιατί τα φύλα γίνονται σαν τσουλήθρα, αν πατήσεις πάνω τους. Κι εγώ κατεβαίνω στον ποταμό για να πάω στο δικό μου περιβόλι.

Σαν πολίτης διαμαρτύρομαι και θα χρησιμοποιήσω κάθε νόμιμο μέσον για να μην συμβαίνει αυτό. Μπορεί να ζούμε σε χωριό, αλλά υπάρχει η δυνατότητα να έχουμε ένα καλό επίπεδο ζωής.

Ευγενία Μουρατίδου

Για τον Γιάννη που έφυγε

Ένας ακόμα κρίκος της συγγενικής αλυσίδας που μας ενώνει, έσπασε. Μία τραγική αηλιά συνάμα δυνατή προσωπικότητα που για χρόνια αντιπροσώπευε το Σκαρδανά αηλιά και όλο το χωριό, μας άφησε.

Υπήρξε ο εκπρόσωπος της νεότερης ιστορίας του μικρόκοσμου της Λαγκάδας. Θύμα των Ναζί, ποτέ δεν παραπονέθηκε, δεν κλάφτηκε, δεν παρακάλεσε κανέναν. Τυφλώθηκε στην παιδική ηλικία και με κομμένο το ένα χέρι, από τις νάρκες που άφησαν φεύγοντας οι Γερμανοί, έμαθε να ζει με αυτές τις απώλειες. Έγινε ο «πρώτος» ψαράς του χωριού και δάσκαλος για όλους τους επίδοξους ψαράδες. Ήταν ο μόνος που πέρναγε τη βάρκα του, τη ΒΑΣΙΛΕΙΑ, από το στενό αυλάκι στο Λούκι τ' Αγίου Γιωργιού χωρίς να «καθίζει». Φρόντιζε τη μάνα του και τον εαυτό του, χωρίς τη βοήθεια άλλων.

Η απώλεια της όρασής του είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη όλων των άλλων αισθήσεών του στον υπέρτατο βαθμό και έτσι πορεύτηκε μέχρι το τέλος. Ήταν ο μόνος άνθρωπος που δεν ξεχνούσε ποτέ τον συνομιλητή του, ακόμα κι αν είχε χρόνια να τον ακούσει. Δεν θα μας ξυπνήσει πια με τη «Μπουρού».

Καλή σου μέρα ΓΙΑΝΝΗ!

Ευγενία Καθαγκιά - Μουρατίδου

• Μια κατηγορία συγχωριανών έχει μεγάλη έγνοια για την ενότητα του χωριού. Την παρακολουθεί ενδελεχώς από την πρώτη σειρά καθισμάτων της πλατείας. Τα σχόλιά της διακινούνται μέσα στο δίκτυο της ΔΕΥΑΧ. Είναι και η πιο επικίνδυνη.

• Μια άλλη κατηγορία - και αυτή υπέρ της ενότητας - χρησιμοποιεί το φως της ημέρας για την διάδοση του μηνύματός της. Αυτή η κατηγορία οφείλει να διευκρινίσει τι εννοεί. Ελπίζω πως δεν αναφέρεται στη μπουγάδα των μανάδων μας κάτω από τον ίδιο Λαγκαδούσικο ήλιο! Για παράδειγμα το Δ.Σ του Συλλόγου μας κάτι ήλει στο πρωτοσέλιδο. Ρίξτε μια πιο προσεκτική ματιά.

• Πώς θα μπορούσα εγώ να είμαι κατά της ενότητας! Μια τέτοια ΕΝΟΤΗΤΑ είναι στο πρωτοσέλιδο. Ξαναρίξτε μια ματιά. Είμαι και σε διάφορες άλλες ενότητες. Αναφαίρετο δικαίωμα όλων και δικό μου.

• Εμένα πάντως μ' αρέσουν και οι διαφορετικότητες. Ιδιαίτερη συμπάθεια προς φτωχούς, ανάπηρους, γέρους, παιδιά, πρόσφυγες κλπ., κλπ. Δεν είμαι βέβαιος πως η μέθοδος «των τείων» βοηθά τις κατηγορίες αυτές.

• Δεν αντέχω να μην σας εμπιστευτώ το όραμά μου για τ' Αϊ Γιαννιού. Δυο τεράστιες καταστροφές, μια σε κάθε άκρη του λιμένος, που θα συναγωνίζονται για την προσέγγισή τους στη νοτιή γραμμή διέλευσης των αεροσκαφών της Τουρκικής πολεμικής αεροπορίας. Κάτι σαν Βρονταδούσικο ρουκετοπόλεμο δηλαδή. Θα σας εμπιστευτώ δε, ότι θα υποστηρίζω την φωτιά αυτήν που την άναβαν πάντα, έστω και αν την άλλη θα υποστηρίζουν και κάποιοι φίλοι μου.

• Χαράς ευαγγέλια και για τους «Χωραίτες», οπαδούς μάλιστα της Λαγκαδούσικης ενότητας. Τις πεποιθήσεις τους αυτές ενισχύουν και οι καλές υπηρεσίες των καλών καφεζυθεστιάτοριοταβερνών, που διαθέτει το λαμπρό μας επίνειο. Ειρήσθω εν παρόδω, κάποιοι φίλοι εξ αυτών, ίσως δεν πρόσεξε ότι κινδυνεύουν οι οφθαλμοί των παραλιακώς διερχομένων και πρέπει να ανεβάσει τις ομπρέλες του.

• Έγινε και η παρουσίαση του βιβλίου του Γιάννη Μουρατίδη. Εντυπωσιάστηκα από τον όγκο της συμμετοχής και το γενεαλογικό δέντρο του συγγραφέα. Εγγονός, δισέγγονος, τρισέγγονος και πάει λέγοντας. Γερή ρίζα. Όμορφη δουλειά. Καλό ταξίδι στο βιβλίο σου Γιάννη, και να μας ξανάρθεις σύντομα. Εγώ είμαι βέβαιος.

• Στις 13 του Μάη είχαμε επίσημους προσκεκλημένους. Τον γνωστό και μη εξαιρετέο, Γιάννη Μακριδάκη με τους παρατρεχάμενους των λογοτεχνικών εργαστηρίων του και τον έξω από δω συγγραφέα, Δημοσθένη Παπαμάρκο. Ο λόγος, γιατί άλλο, περί λογοτεχνίας και το βιβλίο του Δημοσθένη, το Γκιακ, που ήδη έχει αφήσει εποχή. Ακούσαμε πράγματα ωραία που ανοίγουν το πνεύμα μας, συζητήσαμε, φάγαμε και ήπιαμε. Ήταν από κάθε άποψη μια εποικοδομητική ημέρα. Ο Δημοσθένης, νέος, ωραίος και άριστος συνομιλητής. Ένας άνθρωπος με μέλλον.

• Και εκδρομή στα σκαριά για το τέλος του Μάη. Στην Εύβοια. Οι συμμετοχές ικανοποιητικές έως τώρα. Το πρόγραμμα σε ένθετο εντός.

• Σκαρώνεται κινηματογραφική λήσχη. Ο αρχικός σινεφίλ πυρήνας βρέθηκε. Η αυλαία ανοίγει σε Β' προβολή πάντα. Οι λάτρες της 7ης επί τω έργω.

• Φίλοι μου αγαπημένοι, ώρες ώρες δε θέλω να μιλάω ούτε να γράφω έτσι. Είναι που βιάζομαι πολύ κι ας ξέρω πως «ο δρόμος ο πιο μακρινός είναι ο πιο κοντινός».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν. ΠΑΠΠΑΣ

Καθ' οδόν...

Τα κατάφερε πάλι ο Έλληνας και έκανε το θαύμα του. Για να είμαι πιο ακριβής, όπου Έλληνας αναφέρομαι, εδώ, στον Λαγκαδούσι - Λαγκαδούσινα. Ιδίωμα της φυλής μας θα μου πεις, άλλωστε η ιστορία αδιάψευστος μάρτυρας, για του λόγου μου το αληθές. Από την πολυχρησία φαίνεται πλέον να έχει περάσει στο DNA μας το ρήμα «δικάζω» και «δικάζομαι». Όσον αφορά στο ουσιαστικό «δixασμός», αλλά και «εθνικός δixασμός», μια περιήγηση στον κόσμο του διαδικτύου αρκεί. Για τους ελάχιστους μη έχοντες πρόσβαση σ' αυτό παρθένω την ερμηνεία από το λήμμα στο Βικιλεξικό: Δικάζω (παθ. φωνή δικάζομαι) = χωρίζω σε δυο μέρη, φέρνω σε αντίθεση και αντιπαράθεση.

Αφήνοντας στην άκρη ορισμούς αλλά και ερμηνείες, επανέρχομαι στο φλέγον για μένα θέμα της όλης κατάστασης που βιώνουμε τον τελευταίο καιρό σε τούτο τον τόπο. Δεν προτίθεμαι να αναλύσω αλλά ούτε καν να ασχοληθώ με τους λόγους για τους οποίους σε ένα χωριό πεντακοσίων ψυχών υπάρχουν δύο πολιτιστικοί/προοδευτικοί σύλλογοι/όμιλοι. Καλώς ή κακώς υπάρχουν και, κατά την προσωπική μου άποψη, πρέπει, αν μη τι άλλο, να σεβαστούμε την ύπαρξή τους είτε μας αρέσει είτε όχι. Το θέμα είναι ότι με τον μαγικό τρόπο στον οποίο αναφέρθηκα πιο πάνω, ένα ολόκληρο χωριό έχει διχαστεί. Γείτονες, συγγενείς και φίλοι έχουν φθάσει στο σημείο να δια-πληκτίζονται και να δια-χωρίζονται σε μεν και δε.

Ζώντας σε τούτο το μέρος από τότε που γεννήθηκα, γνωρίζω τουλάχιστον όλους τους μόνιμους κατοίκους του. Από λίγο έως περισσότερο ή πιο πολύ, πάντα υπήρχε - μονομερώς προφανώς, θεωρώ ότι ακόμα υπάρχει - μια επαφή/σχέση μεταξύ μας, την οποία βλέπω όμως να καταρρέει τον τελευταίο καιρό και πιο συγκεκριμένα από τότε που αποφάσισα να ξανά-ασχοληθώ πιο ενεργά με τον Π.Σ. Λαγκάδας «Κυδιάντα». Άνθρωποι με τους οποίους μιλούσαμε, αστειευόμασταν, ενίοτε αλληλοβοηθιόμασταν, τώρα με βλέπουν και απλά μου γυρίζουν την πλάτη. Ομολογώ ότι στην αρχή αναρωπιόμουν μήπως έκανα κάτι που τους πείραξε ή ενόχλησε. Ας όψεται αυτή η καταραμένη ευαισθησία που με διακρίνει, ενίοτε με μια δόση αισθήματος κατωτερότητας, εφόσον συνήθως θεωρώ τον εαυτό μου υπεύθυνο για κάθε τι, τουλάχιστον στην αρχή. Στην πορεία κατάλαβα την αιτία του «κακού». Απλά βρισκόμουν στο αντίπαλο στρατόπεδο, στην άλλη πλευρά. Και τότε πόνεσα ακόμα πιο πολύ.

Σκεπτόμενος όλα αυτά, σε μια μικρή περίοδο προσωπικής αποχής από τα πολιτιστικά δρώμενα, θα πρότεινα ένθεν κακείθεν μια εκ βαθέων αναθεώρηση στον τρόπο σκέψης όλων μας επί του θέματος. Μήπως θα πρέπει να σκεφτούμε το σκοπό για τον οποίο υφίστανται αυτοί οι δύο σύλλογοι; Θεωρητικά υπάρχουν και πρέπει να λειτουργούν με γνώμονα να προσφέρουν πολιτισμό στους ανθρώπους ενός τόπου. Σκοπός τους είναι να ενώσουν τον κόσμο, να τον ψυχαγωγήσουν, να τον προβληματίσουν, να τον επιμορφώσουν, να του παράσχουν πολιτισμό και όχι να τον διχάσουν, να τον διακρίνουν και να τον διαχωρίζουν. Αυτός πρέπει να είναι κατά την γνώμη μου ο σκοπός λειτουργίας τέτοιων φορέων πολιτισμού, πέρα από την προσωπική διένεξη, τον ανταγωνισμό, τις εμπάθειες αλλά και τις όποιες πολιτικές/κομματικές πεποιθήσεις. Ο πολιτισμός και τα πολιτιστικά δρώμενα για όλον τον κόσμο πρέπει να είναι ο φάρος που θα φωτίζει, θα καθοδηγεί και γιατί όχι να «ενώσει» σε κάποιες πιθανές μελλοντικές δραστηριότητες. Αρκεί να πέσει ο σπόρος και (να θέλει) να βρει γόνιμο έδαφος, με το πλήρωμα του χρόνου.

Τελειώνοντας θα ήθελα να δηλώσω, σε όλους όσους μου έχουν γυρίσει την πλάτη επειδή δεν είμαι δικός τους, ότι δεν είμαι κανενός, μόνο δικός μου, ανήκω μόνο στον εαυτό μου και έτσι θα συνεχίσω, αφού αυτός είναι ο μόνος στον οποίο λογοδοτώ, κοιτάζοντάς τον κάθε πρωί στον καθρέφτη.

ΖΑΝΝΗΣ Ι. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Αρμενίζοντας στα πέλαγα...

Ματρώνα Αποστολίδη

Από το πρόγραμμα του Π.Σ.Λ. «Δημιουργική απασχόληση παιδιών»

Μπουνάτσες έχει και θέλαμε να πάμε ένα ταξίδι. Αλλά επειδή φράγκα δεν έχουμε, είπαμε να θυμηθούμε τα περασμένα μας.

Μάρκος: Με το καράβι έχω πάει δυο φορές στην Αθήνα και μια στη Μυτιλήνη. Στη Μυτιλήνη ήταν πιο ωραίο το ταξίδι, γιατί μείναμε κάπου που είχε πισίνα. Ο μπαμπάς μου κοιμήθηκε μέσα στο καράβι γιατί ήταν κουρασμένος.

Γαρυφαλιά: Εμείς, όταν πήγαμε στην Αθήνα με το Μπλον Σταρ, ανέβηκα στο πάνω

κρεβάτι και κοιμήθηκα. Και δεν κουνούσε καθόλου.

Ειρήνη: Εγώ δε θυμάμαι τίποτα από το καράβι.

Ραφαήλ: Έχω πάει στο καράβι και κουνούσε, ντάκα ντούκου, ντάκα ντούκου και δεν κοιμήθηκα καθόλου. Δε φοβόμουν. Αλλά, όταν κοιμόμουν, ο μπαμπάς μου άναψε το φως πίσω από το κεφάλι μου.

Μπράβο, παιδάκια! Άντε και εις άλλα ταξίδια με υγεία.

Ανεμο... μαγειρέματα από τη Μαρίνα Γάφου

Εθιστικό κέικ σοκολάτας

Υλικά

250 γρ. βούτυρο

200 γρ. ζάχαρη

4 αυγά

250 γρ. σοκολάτα κουβερτούρα 70% λιωμένη σε μπεν μαρί, σε θερμοκρασία 35-36°C

70 γρ. αλεύρι

Βούτυρο έξτρα και λίγο κακάο, για να αλείψουμε τη φόρμα του κέικ

Εκτέλεση

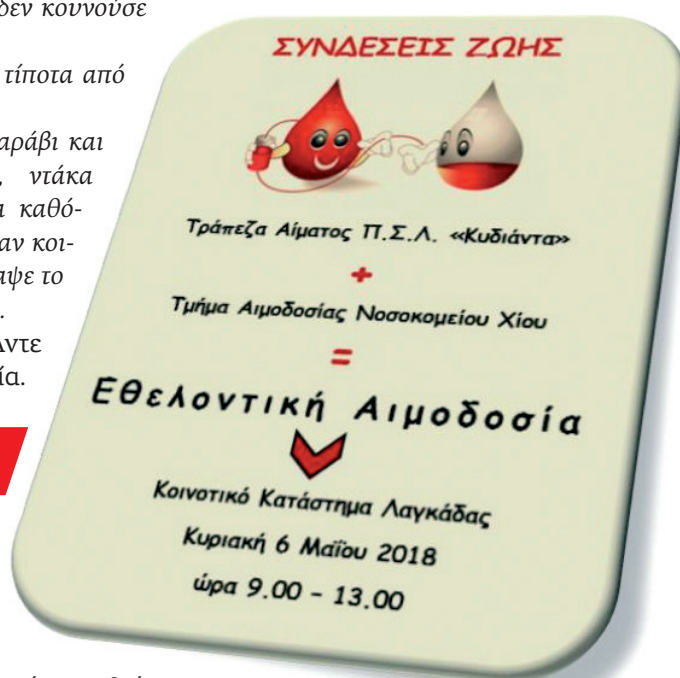
Στο μίξερ, χτυπάμε σε μεγάλη ταχύτητα το βούτυρο με τη ζάχαρη, να αφρατέψουν καλά. Προσθέτουμε τα αυγά ένα-ένα, χωρίς βιασύνη. Χαμηλώνουμε την ταχύτητα και προσθέτουμε τη σοκολάτα. Σταματάμε το μίξερ και καθαρίζουμε τα τοιχώματα και τον πάτο του κάδου με μια σπάτουλα. Βάζουμε το μίξερ ξανά σε χαμηλή ταχύτητα και προσθέτουμε το αλεύρι σιγά σιγά. Καλό είναι να περιμένουμε κάθε φορά να ομογενοποιηθεί το μείγμα, πριν ρίξουμε την επόμενη δόση.

Προθερμαίνουμε το φούρνο στους 160°C. Τοποθετούμε το μείγμα σε φόρμα 10x30 εκ., αφού πρώτα αλείψουμε βούτυρο και κακάο τον πάτο και τα τοιχώματα.

Το κέικ θα είναι έτοιμο όταν βυθίσουμε ένα μαχαίρι στο εσωτερικό του και είναι σχεδόν στεγνό. Περιμένουμε να κρυώσει και... τρώμε.

Καλή επιτυχία

Ο Π.Σ.Λ. «Κυδιάντα» ευχαριστεί θερμά τον μανάβη **Θανάση Αργυράκη**, που πάντα προσφέρει δωρεάν λαχανικά για τις εκδηλώσεις του Συλλόγου.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ...

Η **ANEMH**
και σε ηλεκτρονική μορφή.
Φροντίζουμε γι' αυτό.

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ ΚΙ ΕΣΥ
του Πολιτιστικού Επιμορφωτικού
Συλλόγου Λαγκάδας
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»
Η ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΟΣΤΙΖΕΙ 5€